

man saa slet ikke kan gøre Indsigelse mod Skatteansættelsen, og Landstinget saa kun derfra gør den Forskel, at man siger, at det skal man dog kunne gøre, naar Fejltagelsen ved Skatteansættelsen er over en Fjerdedel, synes jeg ikke, Forskellene ere større, end at man kunde samles om et saadant Resultat. Derfor vil jeg vedblivende anbefale, at man ved en Skat som denne ikke gaar den rigorøse Vej, som Folketinget foreslaar, men følger den Regel, som Landstinget vedtog i Fjor, og som er stemmende med, hvad der gælder for den kjøbenhavnske Indkomstskat, og som har vist sig fyldestgørende for at naa et retfærdigt Resultat.

Den tredje Uoverensstemmelse, som er til Stede, er udtrykt i Ændringsforslaget Nr. 5, og det er vel ogsaa den største Uoverensstemmelse. Denne maa i Virkeligheden udtrykkes saaledes, at hvis dette Forslag vedtages, saa udtaler Landstinget derved, at paa samme Tid, som der gives en Lov om Indkomstskat til Staten, paa samme Tid skal der gives en Toldlov og en Brændevinsskattelov. Det er det, der ligger i Forslaget. Begrundelsen af dette Ønske er tidligere noksom fremhævet, men jeg skal lige over for de Ytringer, der nys faldt fra et æret Medlem, gøre opmærksom paa, at naar han i Favør af en Adskillelse eller en Gennemførelse alene af de saakaldte direkte Skattelove siger, at han ved, at mange Mennesker i Landet sætte Pris paa at faa disse Love, kunne vi fra den anden Side med fuldt saa megen Ret sige, at vi ogsaa vide, at en stor Del af Befolkningen, ogsaa de smaa, have Interesse i, at Toldforholdene ordnes paa fyldestgørende Maade, og vi kunne ogsaa sige, at en stor Del af Landbefolkningen ønsker, at Brændevinsbeskatningen skal blive forhøjet over, hvad den hidtil har været. Altsaa denne Betragtning om, hvad Ønsker der maatte være ude i Landet, møder jeg med Forvisningen om, at der ogsaa er stærke Ønsker til Stede om at faa Toldforholdene og Brændevinsskatteforholdene ordnede. Men Hovedsagen er dette, at disse Reformere, som her er Tale om, danne en naturlig Sammenhæng baade for Staten og Befolkningen, og jeg skal i saa Henseende kun fremhæve to Momenter i Dag.

Det ene er dette, at efter at denne Sag har været til første Behandling, have, som man vil have lagt Mærke til, ikke mindre end to ærede Medlemmer her i Salen ved tilfældige Lejligheder, hvor disse Ting have været paa Tale, henvist til, at naar det og det kom frem med Krav, saa

havde man i Indkomstskatloven det bedste Middel til at fyldestgøre disse Krav. Det andet Moment er dette, at naar den højtæredede Finansminister ved Sagens Forelæggelse med Rette har sagt, at i denne Samling burde det efter hans Mening bringes til Afgørelse, om denne Skatte-reform skulde gennemføres eller ej, saa maa man dog vistnok give ham Medhold i den Betragtning, at nu at gaa hen og give en Indkomstskat uden samtidig at faa klaret saavel Statskassens som Befolkningens Byrder og Rettigheder ved de andre Love vilde være ganske besynderligt. Det vilde, naar først Indkomstskatloven var klaret, været udskudt paa det uvisse, naar de andre Love vilde komme til Eksistens. Jeg tror derfor, det er fuldt berettiget at sige, at naar man gaar til en Indkomstskat, maa det samtidig være afgjort, hvad Statskassen skal have i Indtægt gennem Toldloven og Brændevinsskatloven, og tillige maa Befolkningens Byrder være klarede i saa Henseende paa en saadan Maade, at man ikke maa befrygte en snarlig Forøgelse af Indkomstskatten, efter at Lov herom er traadt i Kraft. Jeg anbefaler vedblivende paa Udvalgets Vegne det høje Ting at vedtage de samme Bestemmelser, som vi i Fjor bestemt fastholdt.

Madsen-Mygdal: Jeg finder det aldeles overflødig at forny en Diskussion med den ærede Ordfører om Nødvendigheden af den Maade, hvorpaa det ærede Flertal behandler det foreliggende Forslag ved at føre det tilbage til Landstingets tidligere Standpunkt paa hele Linien, og da særlig paa de 3 Omraader, som nærmere ere omtalte af den ærede Ordfører. Jeg skal ikke i mindste Maade komme ind paa en yderligere Begrundelse af Mindretallets Stilling. Den er jo tilstrækkelig bekendt for det høje Ting gennem udførlige Udtalelser i de foregaaende Aar. Jeg har haft Lejlighed til at udtale mig baade om Formueskatten og Kapitalskatten og dennes Virkninger, og navnlig har jeg haft Lejlighed til at sige — det vil jeg genkalde i Erindringen — at Kapitalskatten er umulig i den kommunale Beskatning paa Landet. Enhver, der har Erfaring paa det Omraade og kender Landkommunernes Kaar, vil være enig med mig om, at den er umulig i den kommunale Beskatning paa Landet. Der maa man have Formueskatten med i sin Helhed. Ikke heller skal jeg komme ind paa at omtale de Grunde, jeg har til at stemme mod Forslaget med Hensyn til Selvangivelsespligten. Jeg skal